

“Dünya saadeti dahi ibadette ve Allah’a asker olmaktadır.” kaidesi Müslümanlarda ve İslâm âleminde görülüyor. Acaba Müslümanlar bu görevlerini eksik mi yapıyorlar?

Konuya iki yönden yaklaşmak gerekiyor. Birincisi, saadette refah aynı şey değildir. Bir Müslüman, dünya nimetlerinden olabildiğince istifade edip hayatını rahat ve refah içinde geçirmek için çalışmalı, ancak bunların ruha huzur vermede kifayetsiz kalacağını da bilmelidir. Rahat ve refah, kalp ve ruhtan ziyade, nefsin meşru istekleridir.

Saadeti ise Üstadımız şu formüle bağlamıştır:

“İman tevhidi, tevhid teslimi, teslim tevekkülü, tevekkül saadet-i dareyni iktiza eder.”

İnsanın iki dünyada mesut olmasının birinci şartı imandır, sonra “her şeyi Onun mülkü ve onun tasarrufunda bilmek, böylece Ona teslim olmak, gerekli sebeplere teşebbüs ettikten sonra Allah’a tevekkül ederek ruhunu rahat ettirmek, sonuçların mutlaka kendi nefsinin isteği doğrultusunda gerçekleşmesini beklememek, bu konuda ısrarcı olmamak” gelir. Bu silsileyi takip edenler iki cihan saadetine ererler.

Konunun diğer bir yönü ise Lemaat’ta **“Elhakku ya’lu”** bahsinde, dört ayrı yönüyle güzelce izah edilmiştir.

Kısacası, “Bu dünyada başarıya ulaşmak için konulan kanunlara, şartlara kim riayet ederse sonuca o ulaşır. Şeriat-ı fitriye denilen bu kanunlara uyanlar -mümin olsun, kâfir olsun- bu itaatlerinin mükâfatını görürler. Aksi halde yine inançlarına bakılmaksızın sefalet ve mahrumiyete düşerler. Eken biçer, çalışan başarıya ulaşır. Bu noktada kişinin inancına değil, bu dünyada Allah’ın koyduğu fitrî kanunları riayet edip etmediğine bakılır.

Öte yandan, hayatın hakkı umumidir. Kime hayat verilmişse o hayat için gerekli şartlar da ihsan edilmiştir. Bu konuda yılan ve akreple, arı ve ipekböceği arasında bir ayırım yapılmamıştır.”